

[Gammelgaard]

ser vi i disse dage: befolkningen pålægges nye ærgrelser og nye udgifter som følge af, at socialdemokratiet fik fartgrænserne sat ned i byerne og sat lavere end regeringens forslag andre steder.

Lad mig nævne et par andre eksempler. De fleste er enige i, at der ikke i øjeblikket er behov for a-kraft i Danmark, men socialdemokratiet skulle absolut sammen med venstrefløjens kæmpe for, at det også ville blive umuligt for vore efterkommere at tage realistisk stilling til den a-kraft, som alle lande mener vi får hårdt brug for om en snes år. At dansk erhvervsliv måske til sin tid taber tusinder af arbejdspladser som følge af manglende a-kraft, spiller åbenbart ingen rolle for det gammeldags parti.

Og hvad med den nye teknologi? I finansudvalget mødte den nye regering fra starten socialdemokratisk skepsis og modstand imod planerne om at modernisere de offentlige arbejdspladser. Var det ikke tusinder af afskedigelser, fru Helle Degn kørte sin agitation på, fordi hun ikke delte bl.a. Jern og Metals opfattelse, at den slags moderniseringer netop skaber arbejdspladser?

Hvis vi skulle følge den gammeldags, ængstelige og puritanske ånd, der i disse år behersker socialdemokratiet, kom vi ikke ud af stedet. Det er ikke så mærkeligt, at det såkaldte arbejderpartis politik i sin tid førte til inflation og rekordhøj stigning i arbejdsløsheden. Det er nu engang nødvendigt at følge med tiden, hvis man vil et samfund i fremgang.

Lad os se nogle nye socialdemokratiske standpunkter på de områder, jeg her har nævnt. Så tror vi mere på, at det vil være muligt også at have socialdemokratiet med i arbejdet på at rette landets økonomi op. Så længe det er et parti, der ikke tør det ene eller det andet af det nye, kan vi selvfølgelig ikke regne med, at dets forslag nytter noget i arbejdet med at modernisere samfundet.

Der er en holdning bag regeringens politik. Vi ønsker at skabe plads for den enkelte borgers og den enkelte families udfoldelser. Restriktioner, gæld og inflation gør det umuligt for den enkelte at udfolde sig frit og tage det størst mulige ansvar for sin egen tilværelse. Vi opmuntrer og sætter kraftig gang i den tekniske udvikling.

Men det drejer sig ikke kun om det. Undervisnings- og kulturpolitikken tilrettelæg-

ges, så udviklingen ikke fører til et samfund, hvor alt er teknik eller økonomi. Vi vil ikke mindst sikre den kulturarv, der så let glemmes i det moderne samfund. Næste generation skal indføres i såvel det teknisk-økonomiske som i det kulturelle grundlag for vort samfund.

Men undervisningen og kulturen skal ikke bruges – jeg skulle måske snarere sige: misbruges – politisk-ideologisk. Vi vil ikke, i modsætning til andre, kvæle menneskets egen udfoldelse og uafhængighed, men tværtimod inspirere til større selvudfoldelse. Vi finder det afgørende, at det enkelte menneske får frihed og ansvar som grundbetingelser for sit liv.

Vor tillid til det enkelte menneske giver sig udtryk i en tro på, at han eller hun er den, der bedst kan vælge, hvad der giver ham eller hende et værdifuldt livsindhold. Det er ikke politikernes sag at bestemme, hvad der gør danskerne lykkelige, men det er vor opgave på alle måder at skabe et samfund med mange valgmuligheder.

Afslutningsvis skal jeg fremsætte nogle bemærkninger om den udenrigspolitiske situation.

Der er i øjeblikket stor og fortjent opmærksomhed om vort forhold til EF. De anstrengelser, der for tiden foregår for at styrke EF-samarbejdet, bør i særlig grad have Danmarks bevågenhed. Mange danske arbejdspladser kan tale med om, at det endnu er muligt for virksomheder i de store lande at omgå det fælles marked ved at indføre tekniske handelshindringer eller ved at give statsstøtte. Enighed om nye EF-forholdsregler kan forhåbentlig rette om herpå. Det er vigtigt, at EF fungerer på disse områder og særlig vigtigt for de små lande. Forhandlingerne bør derfor i så høj grad som muligt føre til, at bestemmelserne bliver effektive.

Danmarks sikkerhed afhænger af vor NATO-politik. Vi vil gerne udtrykke glæde over, at socialdemokratiet igen er gået ind i arbejdet i Østergaardudvalget. Det konservative folkeparti lægger overordentlig megen vægt på, at det i så vid udstrækning som muligt lykkes at nå tilbage til enighed om udenrigspolitikens hovedlinjer mellem de partier, der traditionelt står bag forsvars- og udenrigspolitikken. Vi har noteret os, at det lykkedes i Norge at få en slags overenskomst, der har begrænset uenigheden mellem de partier,